

taler vi kun om de Forpligtelser, der følge af de Overenskomster, som Organisationerne have indgaaet.

Naar man nu spørger, hvorledes disse Forpligtelser kan haandhæves uden Arbejdsstandsning, og hvad der kan gøres for at hindre Arbejdsstandsninger i Strid med disse Forpligtelser, saa have vi jo alt søgt at udforme et Middel, nemlig den faglige Voldgift. Men det er jo ingenlunde et sikkert Middel; det kan svigte. Hvis Parterne unddrage sig Voldgiften; hvis Voldgiftsretten unddrager sig at dømme; hvis Konflikten ikke passer ind i Voldgiftsaftalens Rammer, saa at Voldgiftsmændene ere inkompetente; hvis Voldgiftskendelsen er ubrugelig, eller hvis den oversiddes — hvad saa? hvad er saa Retsmidlet?

Det er et Spørgsmaal, som debateres Verden over. Man spørger: Hvilken Retsbeskyttelse kan der gives den kollektive Aftale — den Aftale, som sluttes af en Flerhed? Hos os, hvor den Flerhed, som slutter Aftaler, er organiseret, vil man spørge: hvorledes skal Organisationernes Overenskomster retsbeskyttes?

Forinden jeg gaar nærmere ind paa dette, vilde jeg gerne et Øjeblik komme tilbage til det Replikskifte, som forrige Møde endte med. Jeg spørger da, om det dog ikke paa dette Felt er rigtigt, at den størst mulige Souverainitet hos de styrende er hensigtsmæssig; hvor det gælder Overholdelse af Aftaler; vilde det ikke være heldigt, om der i Organisationernes Love blev gjort en tydelig og udtrykkelig Forskel mellem den Situation, at man staar overfor paatagne Forpligtelser, og den Situation, at man staar frit? Jeg tror baade at have læst og hørt om Generalforsamlinger, hvor der skulde stemmes om, hvorvidt man skulde respektere en Voldgiftskendelse eller en anden indgaaet Forpligtelse.

Vel mindes jeg ikke noget Tilfælde, hvor Afstemningen fik det forkerte Udfald; men vilde det ikke være sundt og opdragende, om Lovene udtrykkelig forbød Bestyrelsen at tillade Afstemninger eller andre Handlinger i Strid med indgaaede Forpligtelser? Vilde det ikke ved mange Lejligheder være en Styrke for Bestyrelsen, dette: at have et saadant Lovbud at vise hen paa?

Her gælder sikkert ikke dette, at en autoritativ Optræden fra Bestyrelsens Side vilde true Organisationen i dens Sammenføjninger. Thi i det lange Løb, naar Øjeblikkets Hede har fortaget sig, vil altid Majoriteten være paa den Mands Side, som holder sig Lovene efterrettelig.

Jeg udtaler mig paa dette Punkt med stort Forbehold, da jeg kun kender de færreste Organisationers Love; men efter mit ringe Kendskab til dem forekommer det mig dog, at det mere, end Tilfældet er, kunde fremgaa af dem, at der her er et Omraade, hvor der ikke er noget, der hedder Frihed, og ikke noget, der hedder Afstemning, fordi man i sin Tid ved at indgaa en Overenskomst har givet Afkald paa Friheden og paa Afstemningen, saa langt Overenskomsten rækker.

At noget saadant ikke findes i Lovene, er for øvrigt ret forklarligt, da de sikkert har deres historiske Oprindelse fra en Tid, hvor Indgaaelse af Overenskomster var en sjelden Ting; men dette er jo nu ganske anderledes; og bør ikke Lovene følge med Tiden?

Jeg skal ikke dvæle længere ved dette indre Organisationsspørgsmaal, der vel er noget udenfor vor egentlige Opgave, men efter den Anledning, som Diskussionen gav i sidste Møde, synes jeg, at det ikke burde være uomtalt.